

гледа къмъ тѣхъ. Следъ туй скочи и ситно-ситно, като влачеше опашката си, голѣма почти колкото нея, забѣга напрѣки по склона на брѣга. На едно мѣсто тя каточе се прескунди, превъртѣ нагоре опашката си и се изгуби. Като минаха насреща, Ерофимъ и Маринъ видѣха дупката, гдето бѣха се скрили лисичетата, а тамъ, гдето се изгуби лисицата, имаше две-три дупки. Ерофимъ, клекналъ, заничаше подъ редъ въ всѣка.

— Ще те одращи лисицата по носа, — каза Маринъ. — Хайде ставай! Дошли сме не да ловимъ лисици, а работа да вършимъ.

Но колкото и да търсеха телицата, не можаха да я намѣрятъ. Огледаха всички долове, всички по-низки и по-затулени мѣста — нѣмаше я. Не бѣше ли я изялъ наистина вълкътъ, както казваше Галунка? На това отгоре Маринъ се ядосваше и съ Ерофима: намѣсто да търси и да гледа за телицата, той току се заплѣсваше въ нѣщо. Като прекосваха презъ нивитѣ — сега тѣ бѣха доста високички, зелени, гжсти и тъкмо вретенѣха — Ерофимъ пакъ хвана Марина за рамото.

— Гледай, гледай! — пришепна му той, като сочеше съ ржка. На единъ синуръ, покрай тъмния край на една нива, бѣха кацнали две дропли. Мжжката се надуваше сжщо като пуюкъ.

— Виждашъ ли? — каза Ерофимъ. Туй е